

Caroline Lawrence

CRONICILE ÎNTOARCERII ÎN TIMP

AVENTURĂ ÎN ATENA

volumul 2

Traducere din limba engleză și note de
Roxana Tocilescu

Editura Paralela 45

Ilustrații de Sara Mulvanny

Redactare: Anda Marin
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAWRENCE, CAROLINE

Cronicle întoarcerii în timp / Caroline Lawrence; trad. din lb. engleză
și note de Roxana Tocilescu. - Pitești: Paralela 45, 2021
2 vol.

ISBN 978-973-47-3337-8

Vol. 2.: Aventură în Atena. - 2021. - ISBN 978-973-47-3435-1

I. Tocilescu, Roxana (trad.) (note)
821.111

The Time Travel Diaries #2. Adventure in Athens
Caroline Lawrence

Text copyright © Roman Mysteries Ltd., 2020
Illustrations by Sara Mulvanny/agencyrush.com, 2020

Originally published in the English language in the UK by Piccadilly Press,
an imprint of Bonnier Books UK Limited

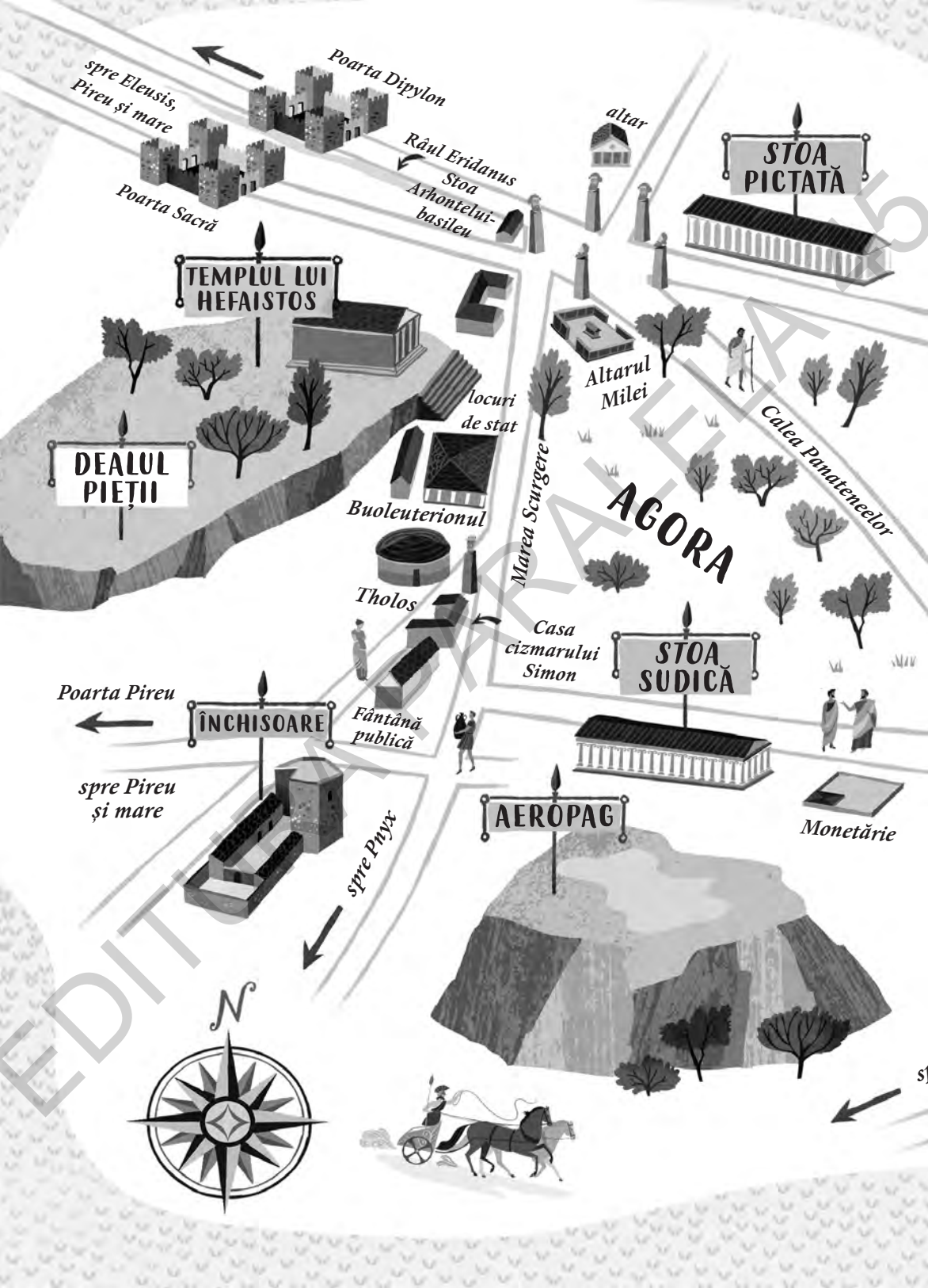
Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Cuprins

1. Faimoși, în sfârșit	11
2. Fete Răutăcioase	15
3. Vreau înapoi	19
4. Dialogurile lui „Palton“	24
5. Clasa întâi	28
6. Atena de cinci stele	32
7. Altceva decât Bill și Ted	36
8. Surpriza din limuzină	39
9. Cafeneaua Socrate	43
10. Jeff și Geoff	47
11. Pup sau șut	52
12. Planul P de la Parthenon	57
13. Aterizare udă	62
14. Ne îmbrăcăm	66
15. Cineva sparge distracția	69
16. Paznicii pragului	75
17. Morți posibile în Atena	80
18. Băiatul auriu	84
19. Imersiune în sunet de gong	89
20. Pensiune completă	94
21. Conducătorul de car	97
22. Spre Pireu	101
23. Carele greșite	106
24. Băiatul de la fântână	110
25. Frunte plată	114
26. Agora cea puturoasă	119
27. Fata în turcoaz	123

28. Negoț echitabil	126
29. Căutându-l pe Socrate	129
30. Moș Crăciun într-o față de masă	134
31. Oraș buclucaș	138
32. Mersul pelicanului	142
33. Cununile adorației	146
34. O mulțime de mici cizmari	150
35. Metoda socratică	155
36. Panglica roșie	162
37. Adunare de urgență	165
38. Povestitorul	170
39. Pe o pistă falsă	174
40. Suflete-fluturi	179
41. Nimfe acvatice	183
42. Cum să salvezi lumea	188
43. Leagăna-te ușor	194
44. Aruncarea cu vinul	199
45. I-a scăpat porumbelul	204
46. Distrugătorii de herme	209
47. Distrugerea lui Socrate	214
48. Socrate la el acasă	217
49. Mica voce divină	222
50. Cunoaște-te pe tine însuți	226
51. Nu e nicio bufniță	230
52. Cheia	236
53. Ultimele cuvinte	241
54. Înapoi în viitor	244
55. Cum au murit	249
56. Înapoi la școală	255
57. Clubul Socrate	259
Nota autoarei	263
Caroline Lawrence	265

spre Eleusis,
Pireu și mare

Poarta Dipylon

Poarta Sacră

Râul Eridanus
Stoa
Arhontelui-
basileu

altar

STOA
PICTATĂ

TEMPLUL LUI
HEFAISTOS

locuri
de stat

Altarul
Milei

Calea Panateneilor

DEALUL
PIEȚII

Buoleuterionul

Marea Scurgere

AGORA

Tholos

Casa
cizmarului
Simon

STOA
SUDICĂ

Poarta Pireu

ÎNCHISOARE

Fântână
publică

spre Pireu
și mare

spre Phyx

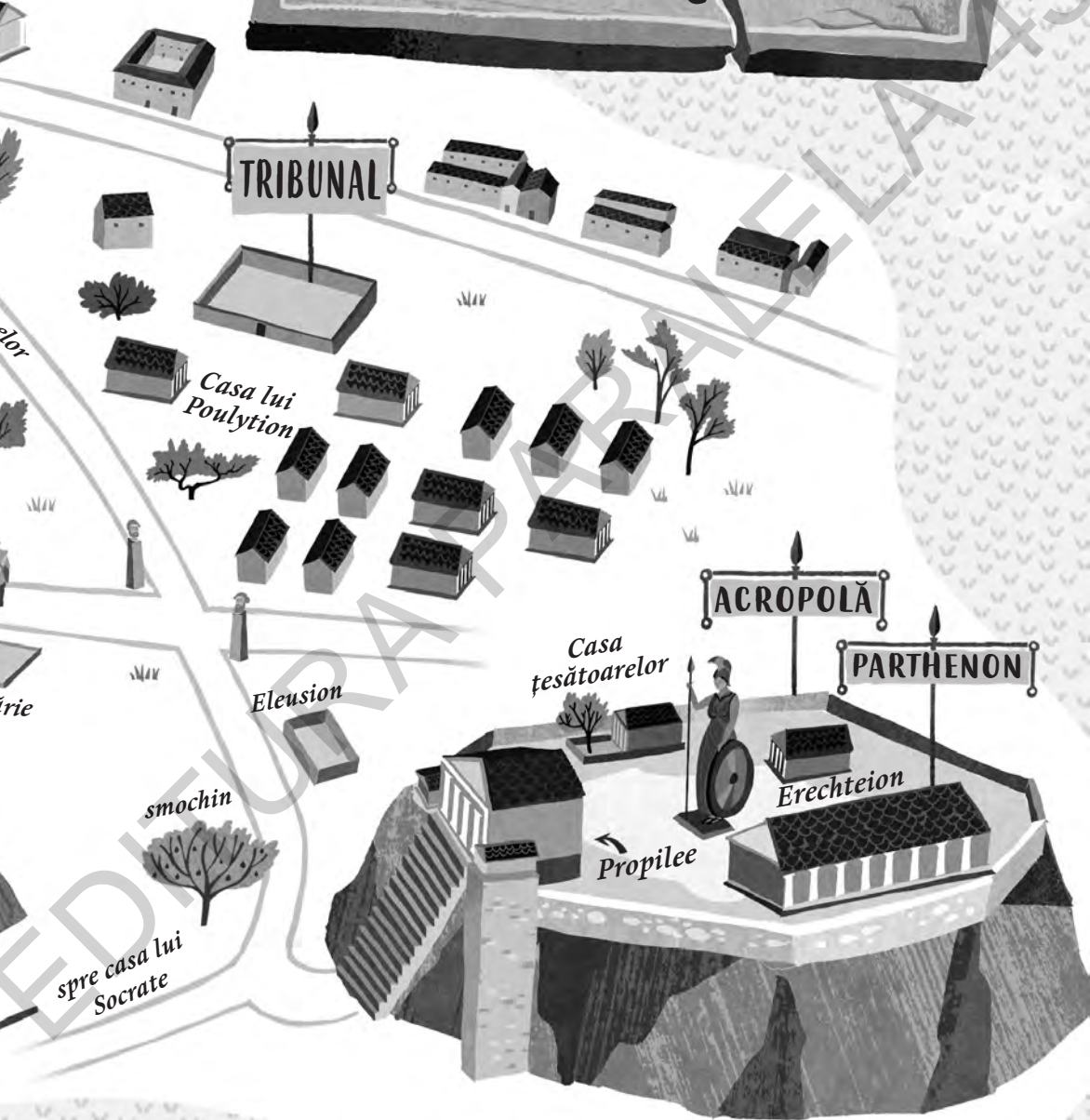
AEROPAG

Monetărie

ATENA

c. 415 î.Hr.

TRIBUNAL

Casa lui Poultyion

Eleusion

smochin

spre casa lui Socrate

ACROPOLĂ

PARTHENON

Erechteion

Casa țesătoarelor

Propilee

Faimoși, în sfârșit

Când eu și prietenul meu cel mai bun ne-am întors în timp ca să-l găsim pe cel mai înțelept om care-a trăit vreodată, n-am făcut-o decât ca să fim bogați și faimoși.

Totul a început în prima zi după vacanța de Paști, când ne-am întors la școală. Aterizaserăm nu demult, întorcându-ne de pe dealurile Albani, în apropiere de Roma, unde fuseserăm la un curs de două săptămâni, și am luat un Uber direct de la aeroport.

Când am intrat în cantina școlii în mijlocul pauzei de prânz, toți elevii au amuțit și s-au uitat spre noi, șușotind admirativ și înghiontindu-se între ei. Cum toată viața mea am fost un mare tocilar, am crezut, bineînțeles, că se uitau la altcineva. M-am întors să văd dacă nu intrase vreo vedetă în spatele nostru. Dar nu eram decât noi: eu și Dinu.

Am ridicat din sprâncene către Dinu. Dinu e un puști masiv din România, care obișnuia să fie cam agresiv.

Acum e cel mai bun prieten al meu.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat el în greacă antică, limba pe care o studiaserăm intens în ultimele două săptămâni. Se uită așa la noi pentru că nu purtăm uniforma?

– Nu cred, am răspuns eu. Poate c-au aflat ce-am făcut la începutul anului?

– Nici gând, a zis el. Și n-ar fi impresionați nici dacă ar ști.

– Probabil ai dreptate.

În timp ce m-am servit cu macaroane cu brânză și fasole verde, l-am studiat pe Dinu, care și-a ales un cartof copt și toate garniturile.

Arăta bine. Soarele din Italia îi deschisese părul, blondul-închis i se transformase într-un blond-auriu. Tricoul alb îi scotea în evidență bronzul sănătos și mușchii bine definiți.

– Poate că se holbează la noi pentru că arătăm bine?

Dinu și-a umflat pieptul.

– *Eu arăt bine, vrei să zici. Tu arăți bine doar pentru oamenii care nu au dentiști sau doctori adevărați, m-a tachinat el zâmbind.*

Am oftat. Dinu avea dreptate. Sigur, am o dantură bună, o piele curată și-un păr lucios, dar asta are, practic, orice om din Londra secolului XXI. Sunt cel mai scund puști de vârsta mea și am vocea unui băiat de cor.

Nici măcar bronzul meu roman nu mă putea face să par șmecher.

Așa că de unde privirile admirative?

Eu și Dinu ne-am îndreptat spre masa din fundul cantinei, unde stăteau de obicei prietenii noștri de la clubul de latină.

Toată lumea ne zâmbea larg, de la fotbalistii mari dintr-a unșpea la militanții dintr-a noua la micii ecologiști dintr-a cincea. Chiar și fetele răutăcioase dintr-a șasea păreau interesate.

– De ce ne zâmbește toată lumea? a întrebat Dinu, vorbind tot în greacă antică.

– *Oudèn oîda*, i-am răspuns.

„Nu știu nimic.“

– Dinu! Alex! Stați cu noi! a strigat una dintre Fetele Răutăcioase.

Numele ei era Chastity. Tatăl ei era un star pop care nu credea în școli private, iar ea era cea mai drăguță și răutăcioasă fată de la

Wandsworth Academy. Avea vârfurile părului vopsite în albastru și un tatuaj în formă de fluture pe gât.

Mda. Un tatuaj adevărat.

Până și profesorilor le era frică de ea.

Am încetinit.

— Vrei să stăm cu ele?

— De ce nu? a răspuns Dinu.

L-am lăsat să se așeze lângă Chastity, iar eu mi-am pus tava cu mâncare lângă cea a Kianei. Kiana e pe jumătate jamaicană, are părul negru foarte creț, pielea măslinie și ochii aurii. Bunica mea ar spune că e „mignonă“, ceea ce în franceză înseamnă „mică, dar perfect proporționată“.

— În ce limbă vorbeați? a întrebat Chastity, trecându-și mâna prin vârfurile albastre ale părului.

— Ă, în greacă antică, am răspuns. Tocmai ne-am întors de la un curs intensiv ținut într-un *palazzo* din apropierea Romei.

M-am pregătit să mi se răspundă prin râsete batjocoritoare. În schimb, cea de-a treia fată, Maude, a suspinat:

— Ooo, ce-mi place cum pronunți *palazzo*.

— Așa se spune în italiană la „palat“, am zis eu.

Vocea mi-a ieșit mai subțire decât mi-ar fi plăcut, dar niciuna dintre fete n-a părut să observe. Am gângurit mai departe:

— Era o reședință cu fresce pe pereți, grădini englezești și vedere spre Roma.

Chastity s-a aplecat în față.

— E adevărat că ați fost sponsorizați de Mannasoft Games?

— Doar pentru c-ați făcut o prezentare de joc pe YouTube? a întrebat Kiana.

— Da, a zis Dinu, părând încântat. Am postat o prezentare a ultimului lor joc de platformă și le-a plăcut. Așa că acum suntem consultanți.

— Mannasoft Games sunt cei mai șmecheri, a zis Maude.

Vârfurile roz ale părului ei aveau aceeași culoare cu a buzelor.

— Vă plac jocurile pe calculator plasate în Antichitate? am întrebat eu, rămânând în aer cu furculița plină de paste.

— Logic, a zis Chastity.

— Evident, a adăugat Maude.

— Atunci poate c-ați vrea să știți, a zis Dinu pe un ton important, că ne oferim serviciile de consultanță și pentru următorul lor joc. E plasat în Atena antică. De-asta ne-au trimis în Italia. Să învățăm greacă antică.

— Credeam că în Italia se vorbește latină, a zis Maude.

— Nu, italiană, a zis Chastity. Latina e o limbă moartă.

A trebuit să mă ciupesc singur. Cele mai șmechere fete din anul nostru vorbeau despre greacă antică și latină.

În gând țipam: „Ce naiba s-a întâmplat în cele două săptămâni în care am lipsit?”

Surpriza din limuzină

Crina ne privea rugător cu ochii ei mari și căprui de cățeluș. Dar nu m-am lăsat păcălit. Nu-mi doream să petreacă nici măcar cinci minute în camera noastră. Ne-ar fi pus să ne uităm la ceva educativ sau corect politic.

Sau ambele.

A urmat un schimb de priviri cu Dinu.

Ca de obicei, ne-am înțeles perfect.

— De fapt, noi încă ne simțim cam rău, am mințit eu.

— Da, a zis Dinu. De fapt, cred c-o să borăsc.

Apoi, în mod ostentativ, a fugit la baie.

Zâmbetul Crinei a pălit și s-a uitat urât la mine.

Era limpede că n-o păcăliserăm.

— Oricum nu vreau să stau aici, a mormăit ea. Pute a șosete de băieți și-a borătură.

— Chiar e cam îmbâcsit aerul în camera asta.

Bunica s-a dus să tragă jaluzele și să deschidă geamul.

— Se vede minunat Acropole de la voi, a zis ea.

Apoi s-a întors lângă Crina și a cuprins-o cu un braț pe după umeri.

— Vino, scumpo. Hai să ne uităm la un film drăguț. Am o selecție bună în camera mea. O să fac un ceai de plante.

Se pregăteau să plece, dar bunica s-a întors.

— Ce-ar fi să ne vedem mâine-dimineață, sus, la piscină? a zis ea. Putem sorbi dintr-un ceai de plante în timp ce stăm sub umbreluțe. În jur de zece, unsprezece?

— OK, am zis eu, înmuindu-mi vocea. Pe mâine. Însănătoșire grabnică.

Crina și-a mijit ochii spre mine, dar bunica deja o conducea din pragul ușii noastre, zicându-i:

— E o comedie romantică intitulată *Nuntă à la grec*.

De îndată ce ușa a fost închisă, Dinu s-a ivit în pragul băii.

— Liber?

Am ridicat degetul mare în sus, apoi am mai petrecut câteva ore explorând Atena virtuală și măcelărind spioni corintieni.

Am dormit amândoi bine, având în vedere că leneviserăm toată ziua.

A doua zi dimineață, am fost trezit de soarele care se revărsa prin fereastra noastră și de sunetul apei care curgea la duș.

Când am deschis ochii, l-am văzut pe Dinu îmbrăcându-se.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Trezirea, frate. E o dimineață frumoasă. Fă repede un duș și hai să ieșim la plimbare. Trebuie să găsec chipsuri cu sare și oțet.

— Ai auzit ce-a zis doctorul, am spus eu întinzându-mă. Să nu mâncăm nimic până la apusul soarelui sau, și mai bine, până mâine-dimineață la micul dejun.

Dar un duș mi-a surâs.

M-am ridicat din pat, am lipăit până la baie și mirosul m-a făcut să mă trag înapoi.

– Poate că totuși o să ies la plimbare cu tine, am strigat. Dacă ieșim, cameristele pot face curat, am zis încrețindu-mi nasul. Și pot spăla bideul.

Dușul m-a făcut să mă simt mult mai bine. M-am îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou curat. Apoi am găsit un carnețel pe birou și i-am strecurat bunicii un bilet sub ușă: „AM PLECAT LA O SCURTĂ PLIMBARE. STAI LINIȘTITĂ, NU MÂNCĂM NIMIC. NE VEDEM MAI ÎNCOLO LA PISCINĂ. A.“

Apoi am întors semnul cu „NU DERANJAȚI“ de pe exteriorul ușii noastre, astfel încât să se vadă mesajul cu „VĂ ROG, CURĂȚAȚI CAMERA“.

Câteva minute mai târziu, ușa turnantă ne-a scos din holul hotelului în lumina orbitoare a soarelui. Nu era nici măcar nouă dimineața, dar părea să fie la fel de cald ca în Vezuviu. Vedeam un strat de smog plutind deasupra Atenei, și-i simțeam și mirosul. Traficul era infernal.

M-am simțit ușor amețit și mă pregăteam să-l conving pe Dinu să intrăm înapoi și să stăm în hol, când o limuzină lungă a oprit în fața hotelului.

– Hei, a zis Dinu. E Stavros de ieri.

Înainte să apuc să-i răspund, una dintre portierele din spate s-a deschis.

– Alex! Dinu! Ce întâmplare! a zis o voce familiară.

M-am uitat în interiorul întunecat al mașinii și mi-a căzut fața.

Omul din limuzină era un tip mare, ca să nu spun obez. Ultima oară când îl văzusem, poliția îl încătușa pe situl subteran al templului lui Mithra, la șapte metri sub străzile Londrei.

– Solomon Daisy! am zis eu cu o voce care mi-a ieșit prea pițigăiată. Parcă trebuia să fii închis pentru tot restul zilelor tale.

— Dumnezeule! a zis Dinu holbându-se la el cu ochi mari. Ai evadat din închisoare?

— Ce cauți în Atena? am întrebat eu.

Dar chiar când rosteam aceste cuvinte, știam deja răspunsul.

Voia să mă trimită înapoi în trecut.